

mět smluvních závazků (omezení volné soutěže) dovolený, a ježto dovolací soud přezkoumává žalobní nárok podle stavu věci v době vynesení rozsudku první stolice, tenkrát tyto náležitosti ještě nebyly předepsány a nejde o nicotnost, k níž by bylo hleděti i z úřadu, není tato námitka dovolatelů opodstatněna. Dovolací soud schvaluje také názor odvolacího soudu, že žalovaní Arnošt a Josef K. porušili povinnosti jimi smlouvou ze dne 10. prosince 1931 převzaté. Není zde rozporu se spisy (§ 503, čís. 3 c. ř. s.), jež dovolatelé spatřují v tom, že již první soud vypustil ze svého výroku povinnost Arnošta a Josefa K. zdržeti se převzetí zastupování Gustava K. za účelem prodeje jeho výrobků, kdežto druhý soud právě v tom vidí zvláštní porušení sporné úmluvy. Vždyť uznaly oba nižší soudy ve výrocích svých rozsudků Arnošta a Josefa K. povinnými zdržeti se po stanovenou dobu vůbec jakékoliv činnosti pro podnik Gustava K. takže odvolací soud, ačkoli právem vykládal rozsah této povinnosti žalovaných jinak, než učinil soud první stolice, neměl příčiny změnit po této stránce výrok prvního soudu, jehož znění odpovídá stanovisku druhého soudu; nebylo proto zapotřebí vyjmenovati v rozsudkovém výroku zvláště i převzetí zastupování podniku Gustava K. Úmluva ze dne 10. prosince 1931 zakazuje žalovaným jakékoliv podporování vzniku nebo trvání konkurenčního podniku a hrozí za každé porušení nebo obehnutí tohoto závazku smluvní pokutou. Nesejde proto na tom, zda-li usilování žalovaných u Dr. Fr. a Ing. J., po případě u Františka A. o jejich účast na podniku Gustava K. vedlo k výsledku či nikoli, poněvadž již tato činnost sama o sobě byla porušením smlouvy. Závěr, že Arnošt a Josef K. již při uzavření smlouvy věděli o vyjednávání Gustava K. s firmou W., jest logický. Také otázka spoluručení žalovaných Berty a Emilie K. byla odvolacím soudem správně řešena. Podle jasného znění úmluvy ze dne 10. prosince 1931 zavázali se všichni účastníci firmy »I-werke J.«, mezi nimiž i žalované Berta a Emilie K., přidržeti své nerozvedené manžely, rodiče i děti až do 21. roku věku k dodržení uvedených závazků a převzali i ručení za výsledek. Byli-li tedy mezi smluvními stranami i manželé, nelze toto ustanovení omeziti pouze na ručení manželů za manželky a vyloučiti ručení manželek za manžely. Opodstatněné je dovolání žalovaných toliko co do výše smluvní pokuty, neboť není tu konkrétních podkladů pro její stanovení. Dovolací soud pokládá podle § 273 c. ř. s. jak stran manželů Arnošta a Berty K., tak stran manželů Josefa a Emilie K. jednotnou nižší částku za přiměřenou, neshledávaje v protismluvním jednání obou skupin podstatného rozdílu.

Čís. 15703.

Věděl-li vydražitel nemovitosti při dražbě, že stroje odhadnuté jako příslušenství a s nemovitostí prodávané nejsou zaplacený a že prodatel vyhradil si právo vlastnické do zaplacení, musí mu stroje vydati, i když exekuční komisař prohlásil, že prodává s nemovitostí i stroje.

(Rozh. ze dne 29. prosince 1936, Rv II 241/35.)

Žalobce dodal manželovi žalované vydražitelky do mlýna v roce 1930 mlynářské stroje, vyhradiv si k nim právo vlastnické. Ke knihovní poznámce podle § 297 a) obč. zák. došlo až v roce 1932. V exekuční dražbě proti kupiteli těchto strojů byly stroje ty i s nemovitostí prodány žalované, jež je však odpírá žalobci vydati. Žalobce proto domáhá se jich vydání žalobou tvrdě, že žalovaná věděla jak před dražbou, tak při dražbě, že stroje, které nebyly při odhadu mlýna odhadovány jako příslušenství, nejsou příslušenstvím mlýna a že nejsou zaplacený, neboť při dražbě upozorňoval na výhradu vlastnictví k nim a své vlastnické nároky k nim uplatňoval. Žalovaná stala se proto vlastnící strojů mala fide. První soud žalobu zamítl. Odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Žalovaná je povinna vydati stroje a vlastnictví k nim nabytí nemohla, neboť jí bylo známo, že nejsou zaplacený, že žalobce si k nim vyhradil vlastnické právo, takže jí schází k nabytí vlastnictví zákonem předpokládaná poctivost a dobrá víra, které je potřebí i v případech nabytí vlastnictví podle § 367 obč. zák. Na tom nic nemění, že při exekuční dražbě exekuční komisař prohlásil, že stroje se budou prodávati jako příslušenství, když v pozemkové knize bylo vyznačeno a vydražitelce známo, že stroje zaplacený nejsou a výhradu vlastnictví má prodatel až do úplného zaplacení, ani to, že stroje byly prodávány jako příslušenství, ačkoli v tomto směru z odhadního protokolu, ani z ediktu není jasno, že se prodávají stroje jako příslušenství, ježto ve vyhlášce o tom nebylo řeči a z odhadního protokolu také to nevyplývá.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

V tomto sporu nelze řešiti otázku, zda měl knihovní soud poznámku ve smyslu § 297 a) obč. zák. povolit či ne, a nebylo ani třeba zkoumati, jaký význam měla tato poznámka pro práva knihovních věřitelů, ježto v souzeném případě o tato práva nejde. Ježto však dovolatelka polovinu mlýna, zatíženou poznámkou výhrady vlastnictví podle § 297 a) obč. zák. pro žalobce, vydražila v exekuční dražbě, nutno řešiti otázku, jaký význam má tato poznámka na poměr mezi žalobcem a žalovanou jako vydražitelkou nemovitosti. Žalobce tvrdil již v žalobě, že dovolatelka jak před dražbou, tak při dražbě věděla o tom, že stroje příslušenstvím mlýna nejsou a že nejsou zaplacený, dovolatelka to připustila a poznámka podle § 297 a) o. z. se stala skoro 3 měsíce před příklepem. Odvolací soud dospěl proto k názoru, že dovolatelka jest povinna vydati sporné stroje, poněvadž vlastnictví k nim nabytí nemohla, ježto jí bylo známo, že nejsou zaplacený a že žalobce si k nim vyhradil vlastnické právo, takže jí schází k nabytí vlastnictví zákonem předpokládaná poctivost a dobrá víra. Marně se žalovaná snaží vyvrátiti tento správný názor odvolacího soudu a stačí ji odkázati k případným důvodům napadeného rozsudku, k nimž se ještě dodává: V souzeném případě nelze použití § 367 obč. zák., platícího při nabytí věcí movitých, jak odvolací soud učinil, nýbrž jest věc posuzovati podle příslušných ustanovení

ex. ř., a tu jest uvážiti předpis § 170 č. 5 ex. ř., podle něhož jest veškerá práva k nemovitosti, která by nedopouštěla její dražby, ohlásiti u soudu nejpozději při dražebním roku před počátkem dražby, jinak by již nemohla býti uplatňována k této nemovitosti na újmu bezelstného vydražitele. Co jest takto ustanoveno v příčině nemovitosti samé, platí i o příslušenství, jehož vlastnictví nabývá vydražitel zároveň s vlastnictvím nemovitosti (Sb. n. s. 9751). Že dovolatelka nebyla bezelstnou vydražitelkou, vychází z toho, co shora jest uvedeno. Jaký význam mělo pro dovolatelku prohlášení exekučního komisaře, že stroje se budou prodávati jako příslušenství, vysvětlil již správně odvolací soud, a když dovolatelka teprve v dovolání tvrdí, že staré stroje byly nahrazeny novými, jde o nepřipustnou novotu. Odvolací soud proto věc správně posoudil s hlediska právního. Při tom jest nerozhodné, zda mlýn, s nímž stroje byly pevně spojeny, byl ve spoluvlastnictví dvou osob, a že v exekuční dražbě vydražila dovolatelka celý mlýn. Nezáleží ani na tom, zda předmětné stroje byly v exekučním řízení jako příslušenství popsány a odhadnuty, když dovolatelka nebyla právě v příčině těchto strojů v dobré víře.

Čís. 15704.

K zachování lhůty podle § 2 vlád. nař. čís. 465/20 Sb. z. a n. stačí, že námítky ministerstva vnitra proti zápisu došly rejstříkového soudu v této lhůtě, třebaže bližší jejich odůvodnění došlo teprve po lhůtě.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1936, R I 1406/36.)

Prv ý s o u d zamítl žádost firmy »Schlossbrauerei D.«, společnost s r. o., o zápis zvýšení kmenového kapitálu do obchodního rejstříku, poněvadž k tomu ministerstvo vnitra odepřelo dáti souhlas. Re k u r s n í s o u d nevyhověl stížnosti. D ů v o d y: Podle § 2 vlád. nař. ze dne 27. července 1920 čís. 465 Sb. z. a n. jsou sborové soudy první stolice před zápisem zvýšení kmenového kapitálu společnosti s r. o. do obchodního rejstříku povinny oznámiti to napřed ministerstvu vnitra a smí zápis povolit, nepodá-li toto ministerstvo, vyžádajíc si mínění zúčastněných ministerstev, do šesti týdnů ode dne, kdy došlo oznámení soudu, proti tomu námitek. Zvyšuje-li však společnost s r. o. kmenový kapitál na podkladě stabilizační bilance, přísluší podle § 15 zák. ze dne 15. června 1927 čís. 78 Sb. z. a n. ministerstvu vnitra právo zkoumati, byly-li splněny předpisy tohoto zákona i předpisy prováděcího nařízení čís. 27/28 Sb. z. a n. Předpokladem zápisu zvýšení kmenového kapitálu jest tedy souhlas ministerstva vnitra daný buď výslovně nebo mlčky nepodáním námitek. Není-li tento předpoklad dán, nemůže rejstříkový soud zápis provést. Soudu rejstříkovému nepřísluší také právo přezkoumávati důvody, které ministerstvo vnitra vedly k tomu, že odepřelo dáti souhlas k zápisu usneseného zvýšení kmenového kapitálu.

Nejvyšší s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu, v němž bylo vytýkáno, že ministerstvem vnitra nebyla dodržena lhůta § 2 vlád. nař. čís. 465/20 Sb. z. a n.